

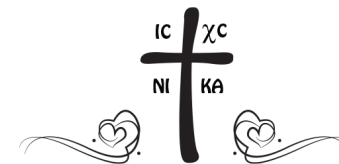
PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 27 noiembrie**
18:00 – Slujba Sfântului Maslu
19:30 – Cateheză „*Importanța botezului pruncilor*”
- **Joi: 29 noiembrie**
18:00 – Vecernie și Litie
- **Vineri: 30 noiembrie**
08:30 – Sfânta Liturghie: *Sfântul Apostol Andrei*
- **Sâmbătă: 1 decembrie**
18:00 – Vecernie și Litie
- **Duminică: 2 decembrie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
Sfântul Prooroc Avacum
Duminica a XXVIII-a după Rusalii:
“Tamaduirea femeii garbove”

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

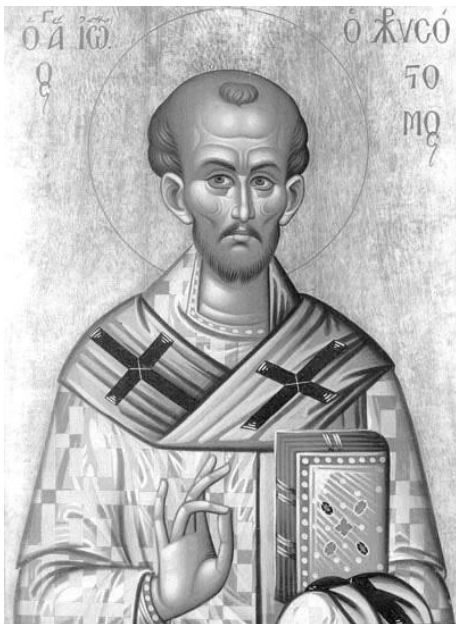

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

25 noiembrie – 1 decembrie 2012

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

“OMILII LA MATEI”

„Vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.” (Luca 18, 22-23)

A spus „comoară”, ca să arate, atât cât se poate omenește arăta, cât de bogată este răsplătirea; că nu se pierde, că nu poate fi furată. Nu-i de ajuns să disprețuiești banii și averile, ci trebuie să hrănești cu ele pe săraci și înainte de toate să urmezi lui Hristos, adică să faci toate cel poruncite de El, să fii gata de junghiere, de moarte în fiecare zi. „Dacă cineva voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea lui și să-Mi urmeze Mie” (Matei 16, 24). Porunca aceasta de a-ți vărsa sângele e cu mult mai mare decât porunca de a te lipsi de

averi; și nu puțin ajută la aceasta despărțirea de averi.

„Auzind, tânărul a plecat întristat” (Matei, 19, 22). Evanghelistul, ca și cum ar fi vrut să arate că a pățit ceva firesc, a zis: „Că avea avuții multe” (Matei, 19, 22). Nu sunt stăpâniți de patima aceasta cei care au puține averi, la fel ca aceia care sunt înconjurați de multe avuții! Dragostea de avuții este mai tiranică la aceștia din urmă. Am spus mereu și nu voi înceta de a o spune că înmulțirea averilor aprinde mai mult flacăra, îi face mai săraci pe cei bogați; că bogăția le înmulțește dorința și-i face să ducă lipsă de multe. Uită-te și aici cât de puternică este dragostea de averi la tânărul acesta! Se apropiase de Domnul cu bucurie și cu dorința de a ajunge mai bun; dar când Hristos i-a poruncit să se despartă de averi, dragostea de averi l-a apăsât și l-a îngreuiat atâta, că nu l-a mai lăsat să mai grăiască ceva, ci l-a făcut să plece tăcut, trist și amărât.

Ce a spus Hristos? *„Cât de greu vor intra bogații în împărăția cerurilor!”* (Matei, 19, 23). Hristos nu defaimă averile, ci pe cei stăpâniți de averi. Dacă un bogat intră cu greu în împărăția cerurilor, cu mult mai greu lacomul. Dacă ești împiedicat să intri în împărăția cerurilor când nu dai averile tale, gândește-te ce foc strângi pe capul tău când iei averile altora! [...]

•

Cine se chinuie și suferă: cel care dorește mâncăruri și băuturi scumpe și nu-și poate satisface pofta cum vrea, sau cel care nu are această poftă? Negreșit, cel care pofteste, dar nu poate să aibă parte de ce pofteste. Atât este de dureros să nu-ți poți satisface pofta

RUGĂCIUNE MAICII DOMNULUI

PENTRU IZBĂVIREA DE PATIMI

Ceea ce singură ești bucuria celor scârbiți
Și pătinitoarea celor ce sunt nedreptățiți,
Mângâierea celor ce plâng și ajutorul celor neajutorați,

Cercetarea celor neputincioși,
Acoperământul și sprijinul celor ce se chinuiesc,
Limanul celor ce se înviforează și toiagul orbilor,
Povățuitoarea celor rătăciți și scăparea cea tare a celor din nevoi,

Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană,
Ia aminte la această ticăloasă și netrebnică rugăciune a mea,
Pe care o aduc ție întru durerea inimii
Și mă slobozește de viforul cel rau și viclean al gândurilor.

Izbăvește-mă pe mine de somnul cel greu,
Care mi s-a pricinuit mie din lenevire,
Și îndepărtează de la mine trândăvia cea cumplită.

Izbăvește-mă de tirania cea amară a dracilor
Și mă răpește de la obiceiul cel cumplit al patimilor.
Și, precum știi, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul robul tău,
Cel ce întru tine, după Dumnezeu, mi-am pus nădejdea mântuirii.

Da-mi mie, preacurată,
Cu osârdie să fac poruncile Fiului tau și Dumnezeului nostru,
Și să păzesc totdeauna așezămintele Lui cele mântuitoare.
Și mă întărește cu cuget privighetor și cu minte deșteaptă,
Să întâmpin slăvosloviile Lui cele bine primite.

Ca în tine, pricinuitoarea bunătăților și ajutătoarea noastră
Nădăduind, aduc aceasta cerere.

Deci, să nu cad din nădejdea către tine, precurată,
Nici să mă întorc smerit și rușinat,
Ci să aflu prin tine, de Dumnezeu dăruită stăpână,
Degrab sfârșit cererilor mele.

Ca totdeauna, ca pe o ajutătoare a noastră, a păcătoșilor,
Și împlinitoare a cererilor mele, să te laud și să te măresc
Acum, și pururi, și în vecii vecilor.

Amin.

RUGĂCIUNE MAICII DOMNULUI

PENTRU BUNĂ ÎNTOCMIRE DUHOVNICEASCĂ LĂUNTRICĂ

Bună Maică a Atotbunului Dumnezeu!
Caută cu ochiul tău cel milostiv
Spre rugăciunea nevrednicului tău rob
Și dăruiește-mi umilință și liniște a gândurilor,
Statornicie a cugetului și curăție a minții,
Trezvie a sufletului și smerită cugetare,
Cuvioasă așezare a duhului și purtare înțeleaptă,
Și pacea sufletului pe care Domnul a dăruit-o ucenicilor.

Șterge zapisul greșelilor mele,
Destramă norii întristării mele,
Încețoșarea și tulburarea gândurilor,
Depărtează de la mine viforul și tulburarea patimilor.

Lărgeste inima mea cu lărgire duhovnicească,
Veselește-mă cu bucurie
Și dă-mi să merg neabătut pe căile cele drepte ale poruncilor Fiului tău
Și să duc viață fără de poticnire, cu conștiință neîntinată.

Dă-mi mie, celui ce mă rog înaintea ta, rugăcine curată,
Pururi să aduc cu minte netulburată și cugetare nerătăcită
Prinos de rugă întru cinstea, slava și mărirea
Fiului tau și Domnului nostru Iisus Hristos.

Amin.

când poțeste ceva și să nu bei când îți este sete că, Hristos, vrând să ne descrie chinul din iad, ni l-a zugrăvit sub chipul unui om care nu-și poate satisface dorința; ne-a dat ca pildă pe bogatul care se pârjolea de sete; dorea o picătură de apă și n-o putea avea; așa se chinuia (Luca 16, 24). Deci omul care disprețuiește banii și averile pune capăt poțtei; iar cel care vrea să se îmbogățească și umblă după cât mai multe bogății își apinde și mai mult pofta și n-o stinge niciodată; de-ar câștiga mii de talanți, poțteste alții tot pe atât de mulți; de-i câștigă și pe aceștia, poțteste alții de două ori pe atâția; și, mergând tot așa înainte, dorește ca totul să i se prefacă în aur: și munții și pământul și marea. Este înnebunit de o nebunie nouă și înfricoșată, care nu poate fi niciodată stinsă. Și ca să cunoști că răul acesta nu-l oprește adăugându-i mereu noi averi, ci luându-i averile, ia aminte la ce-ți spun: dacă ți-ar veni vreodată pofta nebunească să zbori și să mergi prin văzduh, spune-mi cum ți-ai potoli pofta aceasta nebună? Ți-ai face, oare, aripi, ți-ai construi, oare, alte mijloace de zburat, sau ți-ai convinge mintea că dorești lucruri imposibile și că nu trebuie să încerci așa ceva? Negreșit că ți-ai convinge mintea. Dar e cu neputință să zbori, mi-ai răspunde. Dar e mai cu neputință să afli hotar poțtei acesteia. Este mai ușor ca oamenii să ajungă să zboare, decât să pună capăt poțtei de averi prin adăugarea de averi. Când cele poțtite sunt cu puțință, se poate pune capăt poțtei prin satisfacerea poțtei; dar când cele poțtite sunt cu neputință, un singur lucru trebuie să urmărim: să îndepărtăm de la noi pofta; altfel, nu-i cu puțință să-ți liniștești sufletul.

STAREȚUL VARSANUFIE

SFATURI CĂTRE MONAHI ȘI OMILII
CĂTRE MIRENI

MITROPOLITUL MELETIE DE PREVEZA

Postul este de două feluri: exterior – înfrânarea de la mâncărurile de dulce, și lăuntric – înfrânarea simțurilor, și mai ales a vederii, de orice lucru spurcat și necurat. Aceste două feluri sunt strâns unite între ele. Unii, vorbind despre post, înțeleg numai pe cel exterior. De pildă: se întâlnește cineva cu un altul și încep discuțiile și judecata. Intră și celălalt în vorbă, adăugând și sporind cuvintele. Apoi vine ceasul mesei. I se aduce mâncarea în care este și ceva de dulce, dar acesta refuză categoric și declară că nu dezleagă la mâncare de dulce. Cei din casă însă insistă:

- *Te rog, ia ceva. Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese.*
- *Nu. În aceasta sunt hotărât.*

Și omul acesta nu înțelege că puțin mai înainte a stricat postul, fiindcă a lăsat ca

răutatea sa să se verse asupra
aproapelui.

A-ți păzi sufletul tău de gânduri este o
lucrare grea. Oamenii din lume nici nu
înțeleg ce înseamnă cuvintele acestea.
Adeseori îi auzim spunând: *De ce să-ți
păzești sufletul ca să nu vină gândul?*
*Gândul vine și pleacă. De ce să stai să te
lupți cu el?* Însă cei care cugetă unele ca
acestea fac o mare greșală. **Gândul nu
vine în chip simplu și apoi pleacă, ci
chiar un singur gând poate face pe
om să-și piardă sufletul.** Iar un altul îl
poate face să se reîntoarcă pe calea
vieții și să călătorească exact în direcția
opusă de cum a mers până atunci. Sfinții
Părinți spun: există gânduri de la
Dumnezeu, există gânduri de la noi
înșine, adică de la firea noastră și există
gânduri și de la diavoli. De aceea, pentru
a deosebi de unde vine fiecare gând,
adică dacă îl însuflă Dumnezeu sau
vrăjmașul nostru urător de bine, sau
dacă vine de la fire, ne trebuie multă
trezvie și discernământ. [...]

Azi este foarte ușor să cazi de la Hristos
și să ajungi în ghearele stăpânitorului
întunericului. Mergi pe stradă și într-o
vitrină vezi expusă o carte, care se pare
că vorbește despre dumnezeirea lui
Hristos. Atunci gândul îți spune: *Hai,
cumpăr-o și citește-o!* E bine ca omul să
nu dea importanță unui astfel de gând,
ci să cugete: *Cine mi-a adus acest gând?*
Cine altul decât diavolul, de vreme ce
cartea are ca scop să defaime învățătura
Bisericii? Un altul a mers, a cumpărat-o,
a citit-o și a trecut de partea cealaltă; s-a

lepădat de Hristos. Unde este începutul
căderii? În gândul viclean. [...]

Și nu sunt puține cazurile acestea când
de la un singur gând începe pierzarea.
Iată, de pildă, un tânăr iubește o fată și
începe să vorbească cu ea: *Este după
inima mea. Și, precum se vede, și ea mă
iubește, se gândește la mine și vrea să se
căsătorească cu mine. S-o iau de soție? Să
mă căsătoresc cu ea? Primesc atâta
salariu și abia îmi ajunge mie. După
căsătorie va trebui să-l împărțim în două
și atunci îmi va fi foarte greu. Mai bine va
fi s-o înșel. Acum să petrec bine cu ea,
după care o voi izgoni, ca pe o lămâie
stoarsă.*

Și dacă se întâmplă ca cineva să nu dea
prea mare importanță gândului
acestuia, va găsi un sfătuitor care să-i
spună: *Principiile morale sunt relative.
Poruncile Evangheliei nu sunt necesare.
Viața ne-a fost dată să o petrecem.
Trebuie să ne desfătăm de toate câte ea
ni le poate da. Viața este o luptă pentru
supraviețuire. Trebuie să trăim pentru
plăcere și să călcăm peste cei mai slabi,
fără rețineri, fără multe șovăieli,
jertfindu-i pentru desfătarea noastră.*

Și astfel toate se săvârșesc. Omul a găsit
o filozofie confortabilă și o folosește
inconștient. Îi ajunge să se încreadă
într-o oarecare altă persoană, și nu dă
nici o importanță durerii pe care o
pricinuiește victimei sale.

Filozoful englez Darwin a fondat un
întreg sistem. Potrivit lui, viața este o
luptă pentru supraviețuire. Lupta celor
puternici împotriva celor slabi. Cei
învinși sunt osândiți cu nimicirea, iar

biruitorii triumfă. Acesta este principiul
de bază al acestei filozofii sălbatice. Cei
care o primesc nu ezită să omoare omul,
să exploateze femeia, să înșele pe cel
mai bun prieten și să le facă pe toate
acestea foarte liniștiți, având conștiința
împăcată, că au dreptul să facă toate
aceste crime. Și care este începutul
tuturor acestora? Un gând pe care l-au
primit oamenii. Un gând care ne spune
că nimic nu ne este oprit, că poruncile
lui Dumnezeu nu ne sunt necesare și că
canoanele bisericești ne reduc
libertatea.”

STAREȚUL NICON
FILOCALIA DE LA OPTINA

Trebuie nu numai să lucrezi, dar să și
vorbești cu frica lui Dumnezeu,
chibzuindu-ți fiecare cuvânt înainte de
a-l rosti. *Amintește-ți, spune Sfântul
Ierarh Teofan, că tu, vorbind, dai naștere
unui cuvânt și acesta nu va muri
niciodată, ci va trăi până la Înfricoșata
Judecată. Acest cuvânt va sta înaintea ta*

*și va fi pentru tine sau împotriva ta. Căci
din cuvintele tale te vei osândi* (Matei 12,
37).

Dacă vrei să te izbăvești de întristare,
nu te lega cu inima de nimeni și de
nimic. Întristarea provine din legarea și
lipirea de lucrurile văzute.

Mulți suferă de așa-numita *întrebăciune*,
duh de iscodire. Neconținut pun altora
și lor înșiși întrebări: *Dar de ce?, Dar
pentru ce?* Cândva sufeream și eu de
acest neajuns. Dar când am citit
articolul Episcopului Ignatie, „Căile
Domnului”, s-a produs în mine însumi o
schimbare. Am înțeles că nu trebuie să
aflăm căile Domnului. Când Cuviosul
Antonie cel Mare începuse să cugete
asupra unor probleme asemănătoare, a
auzit un glas: *Omule, nu este treaba ta să
află căile Domnului, smerește-te.*

Niciodată nu a fost și nu va fi pe pământ
un loc fără mâhnire. Un astfel de loc
poate fi doar în inimă, atunci când
Domnul este aici, într-însa.

Totdeauna să-ți amintești legea vieții
duhovnicești: dacă te tulburi de unele
neajunsuri ale altcuiva și îl osândești,
mai apoi te va atinge și pe tine aceeași
soartă și vei suferi de același neajuns.”